

Hörmətli redaksiya!

Bu il oktyabr ayının ilk günlərində Azərbaycan Yazıçılar Birliyi Lənkəran Bölməsinin yaranmasının 45 ili tamam olur.

1978-ci ilin oktyabr ayında tanınmış yazıçı Məmmədhusəyn Əliyevin məsul katibliyi ilə yaradılan Azərbaycan Yazıçılar İttifaqının Lənkəran Zona Şöbəsi ətrafında barmaqla sayıla biləcək yazıçı və şairləri birləşdirirdi. Sonradan Bölmə statusunda fəaliyyət göstərən bu təşkilat bu günə kimi bölgədə yaşayan istedadlı yazarları öz ətrafında birləşdirməyə, onların inkişaf edib tanınmalarına, bütöv Azərbaycan Ədəbiyyatının bir parçası olaraq bölgədə ədəbi mühiti canlandırmağa və inkişaf etdirməyə çalışıb.

Vaxtilə tanınmış şairlər Şəkər Aşlan və İltifat Salehin rəhbəri olduğu Bölmənin köynəyindən çıxan onlarla şair və yazıçılar sonralar Azərbaycan və keçmiş İttifaq ədəbi mühitində tanınıdılar.

AYB Lənkəran Bölməsi bu gün də bölgədə ədəbi mühitin yüksəlməsi üçün var-gücü ilə çalışır. Hazırda Azərbaycan Yazıçılar Birliyi Lənkəran Bölməsi ətrafında yüzdən artıq üzvü sıx birləşərək ədəbiyyatımızın inkişafına xidmət edirlər.

Uşaqların göz yaşlarını qoruyun ki, onlar bu yaşları sizin qabrinizin üstündə axıda bilsinlər.

PİFAQOR, qədim yunan filosofu

Uşaqların anası ilə evdə ikimiz qalmışdıq. Qızlar özge evləri işıqlandırır, oğlanlar isə öz ocaqlarına sığımlar. Arada buna acığım tutur, deyirəm ki, bu qəder əzab-əziyyət çək, sonda hərəsi köçüb səndən yüzlərlə, hətta minlərlə kilometr uzaqda yaşasınlar, sən də nəvə üzünə həsrət qal, heç insafdandırmı? Amma sonra elə özümü yada salıb sakitləşirəm.

Hörmətli redaksiya!

"Azad Azərbaycan" qəzeti bölgədə yaşayıb-yaradan yazıçı və şairlərin yaradıcılığına həmişə diqqətlə yanaşır, onların mütəmadi olaraq qəzetdə çap olunmasına xüsusi diqqət və qayğı göstərir. Ümumən, qəzet ədəbiyyatımızın inkişafında və tanınmasında müstəsna rol oynayır. Buna görə Bölgə yazarları adından qəzetin redaktoru, Əməkdar incəsənət xadimi Ağalar İdrisoğluna və qəzetin bütün kollektivinə minnətdarlığımı bildirirəm.

Yubiley tədbirlərinin yer aldığı bu günlərdə Bölmənin ətrafında birləşən rayonlarda yaşayan yazarların əsərlərini davamlı olaraq Sizə göndərməklə qəzetdə çap olunmasını arzu edirik. Ümidvaram ki, sevincimizə şərik çıxıb bu arzumuzu nəzərə alarsınız. İlk olaraq Lənkərandə yaşayan bir qrup yazarın əsərlərini Sizə təqdim edirəm.

Qabaqcadan təşəkkür edirik.

Hörmətlə, Qafar CƏFƏRLİ,
AYB Lənkəran Bölməsinin sədri,
yazıçı-publisist

Bacılarım pərvazlanıb yad evlərə qonduqdan sonra tək oğul olsam da mən də uzun illər işimlə bağlı valideylərimdən aralı yaşadım. Balaca olanda istəkdən, böyüyəndə isə təhsil, tərbiyyə bəhanələri ilə uşaqları gözümədən kənara buraxmadım. Düz deyibləmiş ki, "Etdiklərinin cavabını görməyincə heç kim bu dünyadan köçməz". Valideynlərimin nə çəkdiyini artıq anlamaq məcburiyyətində qalmışam.

Nisbətən yaxında bir qızım yaşayır. Gediş-gəlişimiz tez-tez olur. Bir oğlu, bir qızı var. Mahir nəvəm artıq körpəlik dövrünə əlvida deyib, bir ildir ki, məkə-

bə də gedir, özünü yaşından böyük aparır. Ondan fərqli Nuray nəvəm isə yaşca kiçik olsa da şirin dili, ayıqlığı və dəcəlliyi ilə hamının sevimlisidir. Rastına çıxan hər kəsi bir andaca ələ alır. Elə bu xasiyyətlərinə görə də hər ikisini çox istəyirəm. Mahirlə yaxın dost idik, aramızdan su belə keçməzdi. Son tətillər dövründə, bir həftənin içində lənətə gəlmiş şeytan iki dəfə aramıza girdi. Bir dəfə uşaq gəzmək istəyində ısrarlı olsa da ayağımdakı ağrıya görə, bir az da tənbelliyim ucubandan getmədim. İkinci dəfə isə təkrar albom və rəngli karan-daşlar istəyəndə imtina edib: "Əvvəlki-

İBRƏT DƏRSİ

ləri bir günün içində zay elədiyini üçün təzəsi düşür"- deyər irad tutdum. Əslində uşağı qənaətə və məsuliyyətə öyrətdirmək istəsəm də iradım qəbul olunmadı. Mahirin iki gün əvvəl evinə incik qayıtması məni üzsə də səbr etdirdim, amma ürəyimdə barışıq üçün bəhanə axtarırdım. Bu incikliyin nə ilə bitdiyini, barışıq olub-olmadığını bilmək istəyirsinizsə onda hekayəni axıra kimi oxumağınız məsləhətdir.

...Cümə axşamları rəhmətlikləri ziyarət etmək adətində bu gün də əməl etdim. Hava soyuq olsa da qəbristanlığın qarşısında duran məşinlərdən anlamaq olurdu ki, ziyarətçilər çoxdur. Mən də məşini kənara verib saxladım. Elə məşindən düşmüşdüm ki, yanaqları alma kimi qızarmış, orta yaşlı, əynində əba, başında yaşıl rəngli araqçın olan gəmbül bir kişini qarşımda gördüm. Gözümə dikilmiş sevinc dolu baxışlarından hiss etdim ki, xidmətini təklif edir. Ürəyini qırmadım. İşarəmədən anlayıb arımda gəlməyə başladı. Bərli-bəzəkli, hasara alınmış hündür mərmər abidələrin yanından keçib yastı, enli mərmər başında mənə boylanan ata-anamla üz üzə dayandım. Arxamca gələn molla kəlməmi belə gözləmədən məzarın baş tərəfinə keçib fatihə verdi, yekə bədəninə yaraşmayan nazik, amma həzin səslə avazla "Yasin" ə başladı. Bir-iki dəqiqə qüdsəli baxışlarla rəhmətlikləri seyr etdim.

Bu dünyanın vəfasız, etibarsız olması fikri bir daha ürəyimi dəlib keçdi. Yalnızlıq bir ah çəkib ətrafa boylandım. Onda gördüm ki, azca aralıda üstü gül-çiçəkli məzarın (səliqə-sahmanından məzarın təzə olduğu hiss olunurdu) başında cavan molla "Yasin" surəsini oxuyur, başdaşının bir addımlığında 7-8 yaşında bir uşaq, məzarın ayaq tərəfində isə or-

(Hekayə)

ta yaşlı qadın və kişi dayanıblar. Yaşına uyğun səliqəli geyinmiş, qalın, qapqara saçlı yana daranmış uşağın nəzərləri başdaşındakı panamalı kişi şəklinə zilləniib durmuşdu. Qadın arada göz yaşlarını silir, kişi isə gah ətrafa boylanır, gah da məzara, mollaya dikilib qalırdı. Molla "Yasin"i nisbətən tez və uca səslə oxuyurdu. Yəqin elə bu səbəbdən və həm də bizdən tez gəldikləri üçün o, işini tez bitirdi. Fatihə başa çatan kimi kişi mollaya yaxınlaşıb əlində tutduğu pulu cibinə dördüdü. Molla salavat çevirib qəbristanlığın girişinə sarı iti addımlarla getməyə başladı. Kişi geri dönmədən arxada qaldı: "Gedək,"- deyib qəbrlərin arası ilə irəli yeridi.

-Allah səni rəhmət eləsin, ay ata.

Qadın qüssə dolu səslə mızıldandı, dəsmalla gözünün yaşını sildi, məzar daşının yanında sanki donub qalmış uşağa xitabən: "Gedək oğlum, atan çağırır,"-

dedi. Kişinin uzaqlaşdığını görə qadın da yola düzəldi.

Mollanın arada bəzi sözləri ucadan və avazla deməsindən mən qeyri-iradi dönüb ona və valideynlərimin daşa həkk olunmuş şəkillərinə diqqət kəsirdim. Onların da bu dünyada əzab-əziyyət içində yaşadıklarını, bizi zülmə böyütdüklerini düşünərkən qəfil hıçqırtı səsinə dıxsındım: qonşu məzar-dakı başdaşını qucaqlamış uşaq nalə çəkirdi:

-Ay baba, mənə niyə atıb getdin? Sənsiz qala bilmirəm. Sənin üçün çox dənxiyəm.

Uşaq daşdakı şəkili əlinin içi ilə silib dönə-dönə öpürdü. Onun için-çin ağlaması mənə də əməlli-başlı kövrəldi. Anası, sonradan səse "kəməyə" gələn atası çətinliklə də olsa uşağı məzar-dan ayıraraq apardı. Uşaq yol gedə-gedə: "Mən babamı istiyirəm", - deyib ağlayırdı...

"Allahu Əkbər!", "Allahu Əkbər!"- kəlmələrindən dıksinib yana çevriləndə mollanı qarşımda gördüm. O təbəssümlə: "Allah Rəhmət eləsin!"- deyib məsum baxışlarla mənə baxırdı. Tez cibimdən pul çıxarıb ona verdim. Pul çox oldu, ya nədənsə molla bu dəfə daha uca səslə: "Allah qəni-qəni rəhmət eləsin",- dedi və çevrilib məndən uzaqlaşdı.

Bir az əvvəl gördüyüm mənzərəni bu şəkildən heç cür ayıla bilmirdim. Bu anda ürəyimdə bircə istək var idi: Mahiri bağrıma basıb doyunca öpmək.

Qafar CƏFƏRLİ, Lənkəran